

Slezské Rudoltice

Kraj: Moravskoslezský

Správní obvod: Krnov

Nadmořská výška: 275 m n. m.

Počet obyvatel: 513

Adresa URL: www.slezskerudoltice.cz

Okres: Bruntál

GPS souřadnice: 50.206903N, 17.681029E

První pís. zmínka: 1255 (769 let)

PSČ: 793 97

Historie obce Slezské Rudoltice

První zmínka o Rudolticích je z r. 1255. Na městečko byly povýšeny r. 1676. Na své pečeti měly Rudoltice už jako ves mluvící znamení: na trávníku stojícího koně, uvázaného za uzdu ke stromu. Téhož znamení užívaly Rudoltice i po svém povýšení na městečko. Žádné znakové privilegium pro Slezské Rudoltice se nezachovalo ani v opisu, takže možná nešlo ani o znak. V 19. století se však toto znamení za znak považovalo a je tak uvedeno také v literatuře. Také L. Baletka považuje toto znamení za znak a uvádí jeho barvy ve shodě se Ströhlem; Saurma a Widimsky uvádějí však tinktury odchylné, totiž štít červený, štípený stříbrným svislým pruhem, s černým koněm s modrou uzdou.

Ve vsi Rudoltice, náležející ve 13. století jako lenní statek olomouckému biskupství, byla postavena na přelomu 15. a 16. století středověká tvrz. Panství náleželo rodu Supů z rulštejna, kteří zde v rozmezí let 1548 až 1565 nechali postavit menší renesanční zámek.

Ten převzali Sedlníčtí z Choltic, jimž byl majetek později zkonfiskován pro jejich účast ve stavovském protihabsburském povstání.

Novým vlastníkem se stal hrabě Maxmilián z Dietrichštejnu. Dlouho ovšem Rudoltice nedržel a roku 1630 je prodal za patnáct tisíc zlatých Jiřímu, svobodnému pánu z Hodic.

Začala tak nová éra zámku. Důležitou postavou rodu Hodiců byl roku 1706 narozený hrabě Albert. Studoval ve Vídni a procestoval Německo, Švýcarsko, Francii, Anglii i Španělsko. Jeho obdiv však patřil Itálii, která ho okouzila uměleckými památkami. Po otci zdědil tři panství - Rudoltice, Dolní Povelice a Fulštejn. Navíc se také bohatě oženil a rozhodl se své rudoltické sídlo zcela změnit a přestavět. Pokusme si představit, že stroj času nás přenese zpět a my budeme moci navštívit nový zámek vybudovaný v 18. století, v době, kdy Rudoltice náležely Hodicům.

Rozmařilý život na rudoltickém zámku vábil evropskou šlechtu.....

Krávy žeroucí z ozdobných mramorových muší, prerie s Indiány, kanál s gondolami, čínské pagody, město liliputánů i rusalky - to je bizarní směs, kterou mohl před dvěma sty padesáti lety spatřit návštěvník zámku ve Slezských Rudolticích, obývaného v té době výstředním hrabětem Albertem Hodicem.

Rudoltický zámek, který byl donedávna pouhým poloprázdným skladem zdravotnického materiálu, tehdy žil nespoutanými radovánkami. Jeho popularita zasahovala celou Evropu a mezi hosty se počítal i pruský král Bedřich II. či rakouský císař Josef II. Ještě o sto let později doznívala někdejší sláva Slezských Rudoltic v díle francouzské spisovatelky George Sandové nebo ve Slávě dceři Jana Kollára.

Skandály hraběte Alberta.....

Albert Hodic se narodil 16. května 1706 ve Slezských Rudolticích a už od mládí byl pro své výstřednosti a

skandály postrachem okolí. Otec jej brzy poslal do ciziny s tím, že už se nemá vracet. Mladý rokokový kavalír, pověstný svými milostnými pletkami, procestoval Francii, Španělsko, Německo i Itálii. Nakonec zakotvil ve Vídni u dvora císaře Karla VI. Jeho bláznivé kousky neznaly mezí, jeho oděv, způsoby i vystupování mnozí obdivovali a napodobovali.

"Vedlejším produktem" Hodicova způsobu života však byly i obrovské dluhy. Začali ho stíhat věřitelé a on musel z Vídně zmizet. Po čase se objevil v německém Erlangenu. Bylo mu dvacet osm let, když se tam začal dvořit bohaté padesátileté markraběnce bayeruthské Žofii von Sachsen-Weissenfels.

Byla to prý na svůj věk krásná žena, ovšem s pověstí prostopášnice. Nakonec sama nabídla Hodicovi ruku a pod rouškou noci s ním 14. července 1734 prchla, aby mohli být sezdáni. Sňatek vzbudil obrovské pobouření v markraběncině rodině, spřízněné s králem Bedřichem II. Žofii hrozilo i vydědění, ale Bedřich se stal postupem času dokonce přítelem jejího muže. Novomanželé se brzy rozhodli odejít do Slezských Rudoltic, i když jim starý Hodic vzkázal, že je nepustí za bránu svého zámku. Albert však vnikl dovnitř tajnými nehlídanými dvířky a svému honosnému průvodu otevřel sám. Otec se zabarikádoval v prvním patře, nakonec ale podlehl naléhání své snachy a se synem se smířil. V roce 1741 zemřel a zámek zůstal mladému hraběti Albertovi.

